

ct

Llibre de meravelles

de
Clàudia Serra

(fragmento en catalán / fragment en català)

UN DIA MÉS, L'AMOR

*Una habitació sòrdida.
Un llit, de fusta vella.
Una tauleta de nit, amb un calaix.
Entren els amants.*

AMANT 1

Sempre ha de fer aquella cara.

AMANT 2

No la culpes.

AMANT 1

No la culpe.

Només dic que no és la primera vegada.

AMANT 2

No, no és la primera vegada.

AMANT 1

Des de la primera.

Des de la primera nit que ens va veure, que ens fa la cara.

Sobretot a mi.

Sobretot a mi, me la fa.

I ja saps per què.

AMANT 2

...

AMANT 1

Ja saps per què.

AMANT 2

Sí.

AMANT 1

Em mira amb aquella...

Aquella superioritat.

Sí.

Davant de mi.

Davant de mi, creu que és algú.

Jo!

Jo la faig sentir com si fora algú!

I això em fa una ràbia...

AMANT 2

No sé què vols que et diga.

No sé què dir-te.

AMANT 1

Em gira la cara, i jo, burra de mi.

Una vegada i una altra...

“Bona nit, senyora Elvira!”

I ella, res!

I l’endemà, torna-hi.

Encara: “Bon dia, senyora Elvira!”

I ella alça el mentó i s’espolsa la mantellina.

Com si jo li portara la pols.

Com si jo li portara la brutícia, a ella.

AMANT 2

No en faces cas.

AMANT 1

I jo, tot un: “Ai, adeu, gràcies, bon dia...!”.

Mentre parlen, comencen a desvestir-se.

Lentament, sense parar massa atenció al que fan.

És una cosa gairebé mecànica.

L’Amant 1 es treu les arracades i les deixa a la tauleta de nit.

L’Amant 2 es buida les butxaques...

I així, a poc a poc, van fent.

AMANT 2

Bé, ara... ja ho saps.

Amb la gent.

Amb la gent així, és millor no dir res.

No fer-los massa festes.

Ni “hola”, ni “adeu”.

Arreplegues el que has vingut a buscar, i fas la teua.

Res més.

AMANT 1

...

AMANT 2

Simplement això: arreplegues el que has vingut a buscar, i fas la teua.

AMANT 1

De vegades pense que soc burra.

AMANT 2

No eres burra.

AMANT 1

Ja sé que no soc burra.

Només dic que, de vegades, ho pense.

Sempre amb bones paraules, jo.

I ella continua fent-me aquella cara.

I no em digues que és la seua cara, perquè no l'és.

No l'és.

Que alguna vegada l'he vista somriure, quan s'apropa algun veí.

AMANT 2

Això ho fa perquè ha de cobrir-se les espatles.

AMANT 1

Les espatles?

AMANT 2

Ja saps.

Hui dia...

Val més fer bona cara.

Bona cara.

I avant.

Que hi ha molt de xafarder.

AMANT 1

...

AMANT 2

Que hi ha molt de xafarder.

I, després, amb els xafarders ja se sap.

AMANT 1

Tu creus que els veïns saben que Elvira ens deixa l'habitació?

AMANT 2

Sí.

No.

No ho sé.

Es descorda les sabates.

AMANT 2

No ho sé.

Alguna cosa deuen haver vist, m'imagina.

AMANT 1

...

AMANT 2

Però, no passes ànsia, que fan com qui no ho veu.

Ja en deuen tenir prou.

Amb les seues coses.

AMANT 1

Des de la primera nit que vam vindre que em fa eixa cara.

AMANT 2

No és fàcil.

Per a ella.

AMANT 1

Per a nosaltres tampoc.

AMANT 2

No.

Per a nosaltres tampoc.

AMANT 1

A tu no et fa la cara.

AMANT 2

No.

Potser no.

Però... saps?

Sempre li costa donar-me les claus.

AMANT 1

...

AMANT 2

Les agafa així, amb força, amb els dits.

Amb els dits nuus, que semblen ganxos, i cadenes, i cadenats.

És com si no volguera.

Com si no volguera donar-me les claus.

Li les he d'arrencar de la mà.

Pràcticament.

AMANT 1

És una bruixa.

AMANT 2

...

AMANT 1

Què?

AMANT 2

No cal que parlem més d'Elvira.

Fa mesos que venim aquí, i continuem parlant d'Elvira.

AMANT 1

És normal.

Això és sa casa.

AMANT 2

Sí.

AMANT 1

D'alguna cosa hem de parlar, en arribar a l'habitació.

O és que preferiries que no parlàrem?

AMANT 2

Jo no he dit això.

AMANT 1

...

AMANT 2

Jo no he dit això.

A mi m'agrada.

M'agrada que parlem.

AMANT 1

Doncs, parlem.

Parlem, i si hem de parlar d'Elvira, parlem d'Elvira.

No sabem fer-ho d'una altra manera.

Amant 2 riu.

AMANT 1

De què rius?

AMANT 2

Tampoc estem tan malament aquí, no?

AMANT 1

No.

AMANT 2

...

AMANT 1

No.

Si jo no he dit això.

Si jo estic contenta d'almenys tindre un lloc.

Ni que siga un lloc... així.

Com això.

Un lloc com nostre.

Com si fora nostre, vull dir.

De no anar a rebolcons per qualsevol lloc.

De no haver de tornar al buc de l'escala.

Clar que sí.

Pense que... hem tingut sort.

Però... mira.

Teresa i Albert.

Teresa m'ha contat que la senyora que els deixa l'habitació, fins i tot, els perfuma els llençols.

AMANT 2

Ves a saber.

AMANT 1

Que sí.

I que també els hi posa una rosa, perquè la casa on va a netejar té un jardí, un jardí menut, però amb moltes plantes, i ella, de tant en tant, en cull alguna.

Alguna flor, vull dir.

I els la posa a l'habitació.

AMANT 2

Carai...

AMANT 1

Ja ho veus: un detall.

AMANT 2

Sí.

Un detall.

AMANT 1

I també els hi posa una palangana, perquè es puguen rentar.

Després de...

Perquè es puguen rentar.

AMANT 2

...

AMANT 1

Nosaltres.

Nosaltres no és que no tinguem ni palangana, ni flor, ni res de res.

No en vull, tampoc.
No n'estic demanant, no estic demanant res.
M'és igual si tenim o no tenim palangana o el que siga.
Però el que no vull és haver de suportar més males cares.
Paguem quan toca.
Paguem el que toca.
I sempre paguem.
No tenim per què haver de suportar més males cares.
Perquè, Joan.
Cada vegada.
Cada vegada que venim ací, em fa la cara, i a mi, això és com si em recordara tot, tot el que no va bé.
Tot el que fem malament.
Tot el que està malament.
Que el meu pare està mort.
Que la meua mare és una desgraciada.
Que jo soc una desgraciada.
Que tu, desgraciat, i jo, desgraciada, arrepleguem diners per a vindre ací, de nit.
I no.
Per ací no passe.
Que jo ja en tinc prou amb el meu pare mort i la meua mare morint-se'm de pena.
Si pague, no vull sentir-me jutjada.
Que pagar ja costa prou.
I no vull.
No vull.
I pense que... sí.
Que això sí que li ho hauríem de dir, a Elvira.
Que preferim anar a refregar-nos per les parets de l'escala que haver de suportar més les seues males cares.
Li diem que, si posa cares, ja ens buscarem un altre lloc.
Li ho diem.
Encara que no siga veritat del tot.

AMANT 2

Necessita els diners, Maria.
Tampoc cal turmentar-la.
Necessita els diners.

AMANT 1

Com tots.

AMANT 2

Com tots, sí.

AMANT 1

Molt bé.
Doncs que deixe de posar cares!

AMANT 2

...

AMANT 1

Què passa?

AMANT 2

Res.

AMANT 1

Que no tinc raó?

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

...

AMANT 1

Hauries de córrer les cortines.

AMANT 2

Fa molta calor.

AMANT 1

Hauries de córrer les cortines.

Quan apaguem els llums.

Quan apaguem els llums, si vols, les obrim.

Les cortines.

AMANT 2

No passava això, en la guerra.

AMANT 1

No passava el què?

AMANT 2

Aquesta cosa, aquesta culpa.

La guerra, la postguerra...

Les cares d'Elvira, les cares de tot el món.

Això que fem.

Això de vindre ací.

Aquesta angoixa.

Aquesta... angoixa.

Aquesta fam.

AMANT 1

No tinc ganes de parlar d'això.

AMANT 2

...

AMANT 1

Vine.

Els amants, que s'han anat traient la roba, ara es queden l'un enfront de l'altra.

Es miren, mig despullats.

L'Amant 1 somriu.

AMANT 1

Ens pariren desgraciats.

Què hem de fer?

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

L'Albereda està preciosa.

Quan es faça més tard, podríem anar-hi...

AMANT 1

...

AMANT 2

No t'abelleix.

AMANT 1

No soc cap puta.

Amant 2 esclafeix a riure.

AMANT 1

No et rigues.

No pense anar a l'Albereda.

Sempre estem igual.

AMANT 2

Ho fa tot el món.

AMANT 1

No.

No ho fa tot el món, Joan.

AMANT 2

El que tu digues.

AMANT 1

Tot el món ho sap.

Tot el món sap què es fa a l'Albereda, a aquestes hores.

Per això venim ací, no?

Per no haver de fer-ho a l'Albereda!

Per això paguem!

AMANT 2

El que tu digues.

El que tu digues!

AMANT 1

Tot el món sap què es fa a l'Albereda a aquestes hores, Joan.

No faces com si no ho saberes, que bé que ho saps.

AMANT 2

Jo no parle de fer res d'això a l'Albereda, per l'amor de Déu!

Jo només volia passejar.

Amb tu.

Passejar!

AMANT 1

A aquestes hores!

Passejar per l'Albereda!

Per qui m'has pres?

AMANT 2

Passejar, Maria, passejar!

Fer alguna cosa!

Alguna cosa fora!

Fora d'ací, d'estes quatre parets!

AMANT 1

Per favor, Joan.

Si tot el món sap què es fa a l'Albereda.

A aquestes hores.

AMANT 2

T'estic dient que nosaltres no farem res d'això a l'Albereda!

AMANT 1

És el que t'estic dient jo també.
Que nosaltres no hi anirem.
A l'Albereda.

Amant 2 va cap a la tauleta de nit.

AMANT 2

No t'entenc.
Però qui et penses que ens trobarem a l'Albereda, ara?

AMANT 1

T'he dit que no.

Amant 2 bufa.

Obri el calaix de la tauleta de nit.

Treu un paquet de tabac.

Agafa un cigarret i n'ofereix a l'Amant 1, que també n'agafa.

AMANT 1

Això sí que ho té.

AMANT 2

(Encenent els cigarrets)

El què?

AMANT 1

(Assenyalant el paquet de fumar)

Mai.

Mai ens ha tocat res.

AMANT 2

Elvira.

Tornem a parlar d'Elvira.

AMANT 1

Mai ens ha tocat res del que deixem a l'habitació.

AMANT 2

És honesta.

AMANT 1

...

AMANT 2

Vull dir que no és cap lladre.

AMANT 1

Hauria pogut agafar el tabac i vendre'l a algú.
Si necessita diners...

AMANT 2

Sí.

AMANT 1

Jo ho hauria fet.

AMANT 2

...

AMANT 1

Potser ni hi ha entrat.
A l'habitació, vull dir.

AMANT 2

Segurament.

AMANT 1

Beata!

AMANT 2

Pobra dona.

AMANT 1

"Pobra dona, pobra dona"...

Ta mare és una pobra dona.
Ma mare és una pobra dona.
Que envelleix sobre els perols absurds.
Jo soc una pobra dona.
Que he de cosir cada dia a la porta de casa.
Elvira.
Elvira és una altra cosa.

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

Es veu que va perdre el fill en la guerra.
M'ho va explicar Vicent.

Fumen, en silenci.

Després:

AMANT 2

El fill, mort a Terol.

I ella encara li para taula.

AMANT 1

...

AMANT 2

...

AMANT 1

Això és millor no saber-ho.

AMANT 2

Això.

Això deu ser l'habitació del fill.

AMANT 1

Ja n'hi ha prou!

Calla d'una vegada!

Calla!

Calla!

Callaaaaaaaaa!

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

...

AMANT 1

Perdona.

AMANT 2

...

AMANT 1

Perdona, perdona, perdona.

AMANT 2

...

*Amant 1 deixa el cigarret i s'acosta a l'AMANT 2
Li treu el cigarret a ell també, i l'apaga.*

AMANT 2

No passa res.

AMANT 1

No sé per què.

No sé per què t'he cridat així.

AMANT 2

No passa res.

AMANT 1

Aquesta vida.

AMANT 2

Ja ho sé.

No passa res.

AMANT 1

...

AMANT 1

No suporta pensar que esta habitació...

Que és l'habitació d'algú.

D'algú que no som ni tu ni jo.

AMANT 2

Ja ho sé.

AMANT 1

Un lloc més.

Com el buc de l'escala.

Com les parets on gravàrem els nostres noms.

(El teu nom i el meu, més que escrits, arrapats).

AMANT 2

...

AMANT 1

...

AMANT 2

Vine.

AMANT 1

No.

Deixem-ho estar.

Hui no hi ha aquella alegria.

AMANT 2

Mai hi ha aquella alegria.

Vine.

L'Amant 1, abans d'apropar-se a ell, apaga els llums de l'habitació.

I queda tot mig fosc.

Només un fil de llum nocturna.

AMANT 1

M'hi veus?

AMANT 2

T'hi veig.

Amant 1 somriu.

Amant 2 també somriu.

S'agafen la cara.

Es besen.

S'estrenyen, al llit i es queden abraçats l'un a l'altra.

Després, l'Amant 1 comença a cantar, gitada.

La veu de l'Amant 2 s'unirà a la seua, avançada la cançó.

Cançó.

«Si l'amor rebentava les venes,
si l'amor, si la por, si les penes,
ja ni lliris, ni nards ni assutzenes.

Un entre tants.

Un entre tants com trencaven els cants.

Un entre tants entre fúries i espants.

Un entre tants entre tots els amants.

Un entre tants.

Si l'amor era gràcil com l'ala,

si la vida era bona, era mala,
si el sospir, si el sonet, si la bala.

Un entre tants.

Un entre tants com es moren d'amor.
Un entre tants com foraden la nit.
Un entre tants com carreguen els morts.

Un entre tants.

Si l'amor rebentava les venes,
si l'amor, si la por, si les penes,
ja ni lliris, ni nards ni assutzenes.

Un entre tants.

Si l'amor era gràcil com l'ala,
si la vida era bona, era mala,
si el sospir, si el sonet, si la bala...»